

UN ABSOLUT

Nu-i așa că vă mișcă? Eu cred că da. Haideți să ne plecăm capetele în rugăciune.

Doamne, așa cum s-a cântat și în acest frumos imn: „Ce mare ești!” ne întrebăm ce am fi fost dacă nu erai Tu! Când mă gândesc că ești atât de mare și că dragostea Ta Te-a îndemnat să Te gândești la noi, sufletul meu este copleșit. Te rog să ne binecuvântezi în timp ce vom intra în acest serviciu și să frângi pentru noi Pâinea Vieții, care este descoperirea lui Hristos, fiindcă o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Fratele Ungren este un vizitator constant al tabernacolului. El locuiește în Memphis, Tennessee, împreună cu mama și soția lui și întreaga familie vine la tabernacol. Eu ajung foarte rar să-l ascult din cauză că întotdeauna sunt foarte ocupat, dar în dimineața aceasta l-am auzit cântând cântecul acesta.

El mai cântă un cântec care este printre preferatele mele: „Jos din slava Sa.” Acestea sunt cântecele mele preferate. În dimineața aceasta am avut marele privilegiu de a-l întâlni pe tatăl lui. Este pentru prima dată când îl întâlnesc. Este un om foarte cumsecade și pot spune că seamănă foarte bine amândoi.

Soția lui, adică mama fratelui Morris Ungren, a trăit ultimii cincisprezece ani prin harul lui Dumnezeu. Pentru mine a fost o mare mângâiere să văd că ea s-a ținut mai departe de mâna neschimbătoare a lui Dumnezeu, chiar dacă a trecut prin ceasul acela întunecos. Aceasta arată că este o creștină adevărată și reprezintă credința celor ce cred. Eu sunt foarte bucuros pentru aceasta, în această dimineață.

La parter am avut o nuntă. Doi dintre copiii mei din tabernacol s-au căsătorit: micuțul Billy Simson și micuța Myers, care erau iubiți de ceva vreme. Micuța Sharol

Myers este rudă cu fratele Ungren. Noi ne bucurăm pentru ei. I-am văzut cum după slujba de căsătorie, și-au reluat locurile înapoi în auditoriul bisericii ca să asculte predica. Acești doi copii au avut întotdeauna un loc special în inima mea, fiindcă au un mare respect pentru Cuvânt și Îl iubesc.

Dacă i-am numit copiii mei, nu înseamnă că sunt mai buni decât ceilalți copii, dar mie așa mi se pare și mă rog lui Dumnezeu pentru ei.

Micuțul Billy a vrut să se căsătorească, dar apoi s-a temut că va trebui să meargă în armată. Doi sau trei băieți au fost în situația aceasta. Ei au venit la mine și mi-au zis: „Frate Branham, nu vrem să părem niște fricoși, dar am vrea să-L întreb pe Dumnezeu.” Ei mi-au dat de înțeles că dacă s-ar putea, ar vrea să nu meargă în armată și aceasta nu pentru că nu vor să slujească patria, ci pentru că ar ajunge în compania unui alt fel de oameni, care duc cu ei poze cu femei pe jumătate goale și alte lucruri de felul acesta, ceea ce înseamnă că nu este un loc potrivit pentru un tânăr creștin, iar Dumnezeu le-a dat ceea ce au cerut.

În dimineața aceasta, micul Billy a venit aici să fie căsătorit cu această fată cumsecade, Sharol, iar noi ne bucurăm pentru ei și le dorim să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu.

Acesta a fost un timp măreț pentru noi. În dimineața aceasta am avut o oră de școală duminicală și o biserică plină, deci suntem foarte bucuroși. Faptul că vedem că oamenii vin să ne asculte, ne încurajează, fiindcă aceasta înseamnă că nu vorbiți la pereții goi. Eu aș vorbi la fel chiar dacă aici ar fi numai o persoană. Însă este bine când te gândești că dacă aceasta îi scapă unuia, o prinde celălalt.

Când am intrat, l-am întâlnit pe fratele Boutliere pe care nu l-am văzut de când am venit aici. Eu l-am întrebat unde a fost, iar el mi-a răspuns: „Am pregătit masa pentru ei.”

Apoi i-am spus că am slăbit puțin, iar el mi-a zis: „Tu? Dar nu te-ai schimbat deloc.” Aceasta numesc eu adevărata diplomație. Adevărul este că am slăbit de la 170 de pound (76,5 Kg), la 145 pound (65,25 Kg), ceea ce înseamnă că m-am schimbat. Toate costumele atârnă pe mine. Zilele trecute, cineva mi-a adus un costum, unul care nu îmi mai cade de pe umeri și îmi este bun în talie.

Eu încerc să fac ce știu mai bine pentru Isus Hristos ori de câte ori am ocazia, iar voi aveți o frecvență bună.

Am văzut cum Duhul Sfânt a înlăturat un cancer din trupul unei femei, chiar aici. Este vorba de o femeie cumsecade din Texas.

În ce o privește pe doamna care stă acolo, eu nu am văzut niciodată o persoană mai nervoasă. Este soție de predicator, iar Domnul mi-a arătat o vedenie cu privire la ea. Femeia a sunat la New York și a vrut să ajungă pe platformă, fiindcă l-a văzut pe soțul ei suferind de ulcer, boală cauzată de frământarea pentru soția lui. Dumnezeu cel Atotputernic s-o liniștească pe această femeie. Frate, vreau să-ți spun că s-a terminat cu ulcerul tău. Întoarce-te în lucrarea Domnului pentru că vei fi bine.

Când vezi ceva ce face Domnul, nu te mai sature și vrei să continue și să continue.

Aseară am avut un mare serviciu de rugăciune, ceea ce este foarte bine. Punerea mâinilor peste bolnavi este un lucru bun, aceasta fiind tot ce poți face uneori. Există situații când este ascuns ceva ce nu poate fi prins, iar atunci trebuie să intri în contact cu acea persoană și să vezi ce este. Vedeți, este ceva ce pune piedică, ceva ce stă în calea lor. Și o mică umbră va împiedica vindecarea.

Femeia era atât de nervoasă și de supărată, încât nici nu mai putea să respire. Făcea așa... (Fratele Branham imită o respirație greoaie). Aici este un mic dedesubt și tot ce trebuie să faci este să-i prinzi duhul. Apoi proiectezi spre ea

gândul tău și îi schimbi gândirea. Înțelegeți? După aceea poți s-o centrez pe Hristos, iar de acolo poate merge mai departe. Dar trebuie să-i schimbi felul de gândire, fiindcă nu și-l poate schimba singură. Ea se învâрте ca într-un vârtej și tu trebuie s-o scoți de acolo. Nu încercați să înțelegeți aceasta, ci doar credeți. Credeți și mergeți mai departe.

Este ca în cazul copilului care a fost mort de la ora nouă dimineața, iar mama lui îl purta în brațe. Unde a fost duhul lui micuț? Trebuie să mergi să cauți acel duh și să-l aduci înapoi, iar când vezi că vine înapoi, poți să te ridici și să-l chemi înapoi în Numele Domnului. Înțelegeți? Atunci se va întâmpla. Dar până când nu faci aceasta, îți pierzi doar timpul.

Nu este nici un mister. Totul este să-L găsești pe Dumnezeu, să te dai pe tine însuși din cale și să-L lași pe Duhul Sfânt să te folosească după cum dorește. Asta-i tot.

Cel mai important la un dar este să pui la o parte ideile tale și să-L lași pe Hristos să lucreze. Dacă vrei să știi dacă este Hristos sau nu... Dacă este numai o senzație, dă-i pace, și la fel dacă este numai o emoție, dar dacă este scris în Cuvânt, atunci este Dumnezeu. Judecați fiecare duh prin Cuvânt și nu vă îndepărtați niciodată de Cuvânt! Dacă o faci, ești pierdut.

Înainte să ne prindă după-amiaza, haideți să deschidem Biblia și să citim ceva. Eu iubesc Cuvântul lui Dumnezeu și știu că și voi.

La școala duminicală am început să vorbesc despre tainele ascunse ale lui Dumnezeu de la întemeierea lumii, care au fost descoperite în Isus Hristos, dar nu am avut șansa să termin fiindcă urma căsătoria de care am uitat. Poate data viitoare. Acum voi citi din **Filipeni 1.19-22**:

„Căci știi că lucrul acesta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre și prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos.

Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea.

Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.”

Aș vrea să citim și din **Romani 8.35-39**: ***„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?***

După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.”

Totuși, în toate aceste lucruri, noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,

nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Și Fapte 2.30: „Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie...”

Prima impresie este că trecem de la un text la altul, dar știm că și dacă citim doar un text, vom găsi în el ceva care ne va ajuta. Dumnezeu să ne ajute în timp ce

vorbim despre subiectul pe care l-am intitulat: „**Un Absolut.**”

Când am privit textul acesta, m-am gândit să mă uit în dicționar, fiindcă Ceva îmi spunea: „Acesta este Absolutul, Adevărul. Absolutul, aceasta este!” Și m-am întrebat ce înseamnă cuvântul acesta. Ce este Absolutul? Astfel, am citit în dicționarul Webster care spune: „Perfect în sine, nelimitat în putere, primordial și ultimum.”

(În dicționarul român este explicat ca: 1. Care este independent de orice condiții și relații, care nu este supus nici unei restricții, care nu are limite; necondiționat, perfect, desăvârșit. 2. Care corespunde tuturor cerințelor; lipsit de defecte; complet; ireproșabil; impecabil; perfect.).

Aș vrea să vă spun ceva și sper că veți înțelege aceste cuvinte, fiindcă nu sunt un predicator educat și nu știu să-i fascinez pe oameni când le spun ceva. Singurul lucru pe care pot să-l fac, este să-i ajut pe prietenii pe care mi i-a dat Hristos, să înțeleagă ce cred eu despre El.

Orice mare realizare este legată de un punct de sprijin. Tu nu poți trăi fără să ai un punct de sprijin și nu poți realiza ceva fără să ai un punct de sprijin, fiindcă el este legătura finală, este locul în care ești legat de ceva.

În timpul în care trăim și când totul se destramă, când totul este atât de fragil și de instabil, cred că Mesajul este cel mai potrivit lucru, mai ales pentru creștinii care umblă prin ape adânci, pentru că biserica creștină trece prin cele mai adânci ape pe care le-a avut de două mii de ani încoace.

Am ajuns într-un punct în care creștinătății îi este prezentat ceva cu privire la care trebuie să ia o decizie, și cred că biserica creștină ar trebui să aibă Ceva de care să știe că se poate ancora, ca să nu plutească încoace și încolo ca o frunză purtată de vânt. Astfel, când suflă vântul dinspre nord, o poartă într-o parte; apoi suflă vântul

dinspre est și o poartă în altă parte; apoi vine vântul dinspre vest și o suflă iar, și la fel vântul dinspre sud. Viața creștinului ar trebui să fie stabilă; ar trebui să aibă principii de care să fie legată și care să fie mai importante decât însăși viața lui.

Unii oameni sunt legați de afacerile lor; alții sunt legați de familia lor; unii sunt legați de un crez, iar alții sunt legați de postul lor din armată. Sunt multe lucruri de care putem fi legați, dar ca și creștini, cred că ar trebui să fim legați de ceea ce știm că este corect. Dacă ești legat de familie, soția ta te poate părăsi, iar dacă ești legat de armată, poți fi ucis. Poți fi legat de diferite lucruri care au însă sfârșit, dar trebuie să existe Ceva de care să te poți lega pentru destinația finală. Dacă te încrezi în munca ta, aceasta se va termina într-o zi, iar când îți este luată familia, totul se termină.

Dar este un lucru care cred că este Punctul de sprijin. Eu cred că și Pavel a avut un asemenea Punct de sprijin în această viață și aș vrea să vorbesc puțin despre el, pentru că a spus: *„...a trăi este Hristos și a muri este un câștig.”* Punctul de sprijin al lui Pavel a fost Hristos; El era sfârșitul tuturor neliniștilor lui. Dar Pavel nu a avut întotdeauna acest lucru, fiindcă mai înainte a fost legat de un grup de farisei, iar ca să poată face parte dintre ei, a trebuit să fie educat și instruit. Dar într-o zi când se afla pe drumul Damascului, s-a întâlnit cu Isus față în față, iar din clipa aceea s-a dezlegat de acei farisei și s-a legat din nou. Pentru că L-a cunoscut în Persoană, Pavel a știut că Isus a fost răstignit, a murit și a înviat, iar acest lucru l-a schimbat atât de mult, încât de atunci nu a mai fost același om. Vedeți, el nu a întâlnit o carte, nu a întâlnit un crez, ci L-a întâlnit pe Isus Hristos, iar când s-a întâmplat aceasta, L-a întrebat: *Cine ești, Tu, Doamne?”* Și Domnul i-a răspuns: *„Eu sunt Isus.”* (Fapte 9.5).

Haideți să ne gândim câteva minute la convertirea lui. Eu cred că Pavel a fost un om sincer. Fiind o oră de școală duminicală, aș vrea să învățăm ca la școală. Pavel era un om sincer și cred că nu se deosebea cu nimic de altcineva.

Toți prorocii erau oameni ca noi. Astfel, Biblia spune: *„Ilie era un om supus acelorși slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat*

deloc în țară trei ani și șase luni.” (Iacov 5.17). Deci și Pavel era om ca și noi. Avea neliniștile și îndoielile lui, dar era un om corect. Umbla la una din cele mai bune secte religioase din lume, fusese învățat de Gamaliel care era unul din cei mai mari învățați ai aceluia timp și urma să devină învățător acolo.

Părinții lui au văzut că în viața lui Pavel era ceva deosebit și au muncit din greu să-l trimită la școală ca să fie învățat în toate Legile lui Dumnezeu, iar el a crezut fiecare cuvânt cu adâncă sinceritate. El a auzit despre oamenii aceia din clasa de jos, care avuseseră printre ei un așa zis proroc care s-a ridicat în Galilea și despre care se spunea că făcea semne și minuni. Dar secta din care făcea parte el, nu accepta că acest Isus din Nazaret era un proroc, fiindcă nu s-a identificat cu ei. Astfel, ei l-au avertizat pe Pavel cu privire la aceasta.

Pavel, care era un om corect, s-a gândit: „Dacă acest lucru nu este de la Dumnezeu și biserica mea spune că nu este, ar fi bine să mă scap de el fiindcă este o piedică, un rău, o boală.” Așa se face că și-a propus în inima lui să taie acest rău, cum îl numea biserica lui formată din acei farisei cumsecade, iar într-o zi a pornit să-i aresteze pe oamenii aceia simpli, fiind împuternicit prin scrisori de la marele preot. Astfel, a pornit spre cetatea Damasc.

Pe cei din Ierusalim și împrejurimi, i-a „liniștit” prin uciderea cu pietre a lui Ștefan. Chiar el depune mărturie că a păzit hainele celor care l-au omorât, iar acum mergea să facă același lucru și să pună capăt acelei mari piedici.

Trebuie să fi fost pe la amiază, pe la unsprezece sau doisprezece, când a fost lovit și a căzut jos. Când s-a uitat, a văzut o Lumină care strălucea înaintea lui, iar un Glas i-a vorbit din acea Lumină și i-a zis: „*Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?*” Saul știa că poporul său a urmat aceeași Lumină de când au ieșit din Egipt.

Ați văzut vreodată traducerea Lamsa a Bibliei? Vechiul semn evreiesc al lui Dumnezeu este o Lumină mai mult sau mai puțin triumfiulară, arătând cele trei atribute ale lui Dumnezeu, trei atribute ale singurului Dumnezeu. Pentru evreu,

Lumina era un semn de la Dumnezeu.

Când i s-a arătat lui Moise în rugul aprins, El a spus: „*Eu sunt,*” și este Același ieri, azi și în veci, același Dumnezeu. Când a fost întâlnit de Moise în rugul aprins era o Lumină, iar când a dus poporul Israel în pustiu, El era Îngerul Legământului. Moise L-a văzut și a părăsit totul socotind ocară lui Hristos o comoară mai mare decât toate bogățiile Egiptului.

Prin credință, Moise a văzut că Acela era Hristos, ungera. Dar ungera nu era peste un anumit om, ci era în forma unui Stâlp de Foc. Înțelegeți? Aceași ungera a venit jos la botezul Lui, a intrat în Hristos și a locuit în El. Ioan a știut că era El, pentru că i se spusese: „*Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.*” (Ioan 1.33).

Pavel nu avusese încă privilegiul să vadă aceasta, dar ca să lămurim un lucru, trebuie spus că evreilor le era interzis să se plece înaintea unui idol sau a ceva de felul acesta. Însă când a văzut acea Lumină strălucitoare, a știut că era Domnul. „Domn” înseamnă „stăpân, cel ce deține controlul, cel ce are autoritate.” Pavel nu ar fi numit pe oricine „Doamne”, dacă nu ar fi știut că era acel Duh. Dar a știut că era același Stâlp de Foc care a condus poporul Său, așa că a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne? Vreau să știu cine ești, fiindcă Te-ai arătat lui Moise sub numele de „Eu sunt.”*” Am să mă opresc puțin aici cu gândul lui.

Când a fost pe pământ, Isus era uns cu ceea ce au văzut ei și a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu, Duhul, Lumina, Stâlpul de Foc, „și Mă întorc la Dumnezeu.*” El S-a făcut trup ca să poată muri pentru păcatele noastre, iar după moartea, îngroparea și învierea Sa, S-a suit la cer, iar în ziua cincizecimii S-a întors înapoi în forma unui Stâlp de Foc, S-a împărțit în limbi de foc și S-a așezat câte una peste fiecare dintre ei. Toți au fost umpluți cu Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi cum le dădea Duhul să vorbească.

Vedeți, Dumnezeu S-a împărțit. Mai întâi, Dumnezeu într-un mare Stâlp de Foc;

apoi Dumnezeu manifestat într-un trup uman; și acum, Dumnezeu Se împărțea peste poporul Său. Stâlpul de Foc Se frângea și Se așeza peste fiecare dintre ei, ca niște limbi de foc. Ei toți s-au umplut cu Aceasta și au început să vorbească în limbi după cum le dădea Duhul să vorbească.

Deci vedeți, noi nu suntem un popor împărțit, ci trebuie să fim o unitate, fiindcă deținem o parte din Dumnezeu; noi trebuie să fim împreună, fiindcă atunci Stâlpul de Foc Se manifestă în sfințenia și plinătatea Lui. Când biserica stă împreună în locurile cerești în Hristos, plinătatea puterii lui Dumnezeu este în mijlocul ei. Fiecare din noi deținem daruri și slujbe duhovnicești, toate împreună aducând din nou înapoi Stâlpul de Foc.

Pavel a recunoscut acea Ființă a Domnului și a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne, și de ce zici că Te prigonesc?*”

Și El i-a răspuns: „*Eu sunt Isus pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.*” (Fapte 9.5). Apoi i-a poruncit să meargă în cetate și acolo i se va spune ce trebuie să facă.

În cetate era un proroc numit Anania, iar Domnul i-a dat o vedenie în care i-a poruncit să meargă pe strada numită „Dreaptă,” și să-l boteze. După aceea, Pavel a plecat timp de trei ani în Arabia, să studieze Scriptura ca să vadă ce era acel Stâlp de Foc care i s-a arătat.

Și noi am văzut că Pavel a avut tot timpul vieții lui acel Punct de sprijin, pentru că S-a întâlnit față în față cu Dumnezeu și El l-a însărcinat. Ce Punct de sprijin! Ce Absolut! Acela a fost sfârșitul tuturor îndoielilor; a fost sfârșitul tuturor lucrurilor pentru Pavel. Toate luptele, totul era gata. Ce mai conta ce spuneau fariseii, saducheii sau altcineva, când el îl întâlnește pe Dumnezeu și totul fusese adevărat prin Cuvânt? Aceasta a fost tot! Aceasta a rămas pentru tot restul vieții.

Dumnezeu i s-a arătat și i-a dovedit că era El; i-a dovedit prin Cuvânt, i-a dovedit prin forma în care i s-a arătat și prin Glasul auzibil care i-a vorbit și i-a spus cine era. Acesta era un lucru mare. Nu-i de mirare că i-a spus lui Agripa: „*De aceea, împărate Agripa, n-am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești.*” (Fapte 26.19). El era legat de aceasta, pentru că era ceva real, ceva ce știa și nu putea să-i ia nimeni.

Dacă astăzi ne încredem numai într-o educație sau într-un fel mecanic de a explica Biblia, înseamnă că o facem numai printr-o concepție mintală. Dar nici un om nu are dreptul să stea în spatele acestui amvon dacă nu s-a întâlnit față în față cu El.

Așa s-a întâmplat și cu Moise în pustiu: temerile și frământările lui au dispărut și nu a mai contat cât era de bine educat și instruit, fiindcă a stat pe un pământ sfânt cu Dumnezeu, iar lucrul acesta nu l-a mai putut lua nimeni de la el.

Orice bărbat sau femeie care a avut o experiență cu Dumnezeu, S-a întâlnit cu același Stâlp de Foc pe pământul sfânt al inimii lui. Pavel spunea că nu există nimic, nici un teolog, nici un drac, nimic care să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos. Este Punctul de sprijin. Atunci se întâmplă ceva și indiferent câtă știință se ridică și spune asta și cealaltă, tu ești legat de Punctul tău de sprijin. Tu și Dumnezeu deveniți una: tu în El și El în tine. „*În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.*” (Ioan 14.20). Atunci sunteți legați de El.

Pavel avea o viață centrată pe Hristos, o viață diferită de cea pe care o avusese înainte. Odată, el a avut o concepție educațională, dar acum avea o viață centrată pe Hristos, un Absolut. Oricât de multe spunea Agripa: „Pavele, ai înnebunit, ți-ai pierdut mințile! Ai studiat prea mult,” el știa că nu este adevărat și i-a răspuns: „Nu sunt nebun,” după care a dus discuția în așa fel încât Agripa a spus: „Aproape m-ai convins să devin creștin.”

Și Pavel i-a zis: „*Fie curând, fie târziu să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei*

ce mă ascultă astăzi să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea.” (Fapte 26.29).

Când ai viața centrată pe Hristos, așa ca Pavel, faci anumite lucruri pe care altfel nu le-ai face. Priviți! Când era fără Hristos, Pavel a fost educat în Scripturi și a urmat linia în care a fost instruit, dar când Hristos a devenit Absolutul său, viața lui a fost alta. A fost diferită, așa că făcea lucruri care păreau nebunie pentru viața lui anterioară și pentru felul în care fusese instruit, acest lucru fiind valabil și pentru voi.

Dacă biserica s-ar îndepărta de acel Consiliu al Bisericilor și s-ar întoarce la Cuvântul lui Dumnezeu, ca Punctul ei de sprijin, s-ar întâmpla la fel. Dar ea încearcă realizările omenești, iar aceasta o face să cadă. Ei bine, Biblia spune că așa va fi, dar este o Mireasă care a fost aleasă încă înainte de întemeierea lumii și care va fi legată de acel Punct de sprijin.

Eu pot să văd veșnicia deschizându-se și intrând, de la Eden, în timp. De acolo vine o linie de sânge până sus la Calvar, și de la Calvar se leagă cu această linie și merge până în Punctul de sprijin, Isus. Iar într-o zi, când va veni să-Și revendice proprietatea, toți cei care sunt legați de acel punct de sprijin, vor fi ridicați în veșnicie. De ce? Pentru că au fost hotărâți pentru veșnicie și au fost tot timpul în veșnicie. Ei sunt parte din Dumnezeu și au fost în gândurile Lui de la început.

Când acea mare „Frânghie” este trasă de pe linia de Sânge, acel Semn despre care vorbeam, și este ridicată de pe pământ, toți cei care au fost incluși în acel Sânge vor ajunge drept în veșnicie.

Dar ceea ce este important este să fie legați de acel Absolut, Isus Hristos. Este un Absolut! Nu este o realizare omenească, pentru că Dumnezeu L-a înviat din morți și este un Absolut. Iar noi știm că El este viu, fiindcă este aici cu noi în puterea învierii Lui, făcând aceleași lucruri pe care le-a făcut și când a fost pe pământ.

Eu sunt legat de acest Ultimatum. El este sfârșitul tuturor neînțelegerilor, iar eu sunt legat de El și doresc ca Dumnezeu să separe viața mea de tot ca să trăiesc în El și El în mine.

Pe mine nu mă interesează ce vor să creadă ceilalți. Ca individ, tu ești legat de Aceasta (Fratele Branham arată Biblia)! Acesta este Ultimatumul tău! Acesta este ultimul Cuvânt pentru tine! Dacă El este Cuvântul, acesta trebuie să fie ultimul Cuvânt! Acesta trebuie să fie definitiv și irevocabil. Orice spune El este „firul roșu.” Acesta este Hristos, de aceea nu vreau să știu nimic ce este contrar cu El. Tot ce vreau să știu este ceea ce spune acest Cuvânt, fiindcă sunt legat de Hristos și Hristos este Cuvântul. Acum înțelegeți? (Adunarea spune: „Amin!”). Iar Duhul Sfânt, care este aici, manifestă porțiunea din Cuvânt care a fost hotărâtă pentru acest timp.

Exact cum a fost la nașterea Lui. De la Isaia 9.6 înapoi prin toată Scriptura. Tot ce a fost spus despre El s-a împlinit întocmai, iar noi putem vedea aceasta în Luca. El a fost împlinirea prorociei. Istoria, Psalmii și toate textele din Vechiul Testament care vorbeau despre El, s-au împlinit întocmai chiar aici, El devenind Ultimatumul, Punctul de sprijin al Cuvântului lui Dumnezeu pentru acel timp.

Oamenii născuți cu adevărat din nou, care sunt umpluți cu Duhul Sfânt, sunt punctul de sprijin din Scriptura care trebuie să se împlinească în timpul acesta. Ei sunt ultimatumul. Este Ultimatumul lui Dumnezeu, fiindcă este Cuvântul Lui, iar Cuvântul este Hristos, este Punctul de sprijin. Tu nu poți ieși de acolo pentru că ești legat și te ține; și așa cum am spus deja, aceasta te face să faci lucruri pe care în mod normal nu le-ai face. Și pe Pavel l-a făcut să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi făcut. Și pe Moise l-a făcut să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi făcut; și-l face pe orice om să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar face. Este Ceva în care ești centrat, este Stabilizatorul tău; este Ancora corăbiei. Pe timp de furtună, corabia este legată de ancoră. Astfel, dacă Hristos este Absolutul tău, ești legat de El. Dacă pe timpul furtunii lași corabia să fie purtată de valuri, se va zdrobi de stânci, dar dacă arunci ancora, aceasta se agață de stâncă, de fundament, așa că ancora este absolutul pentru corabie.

Creștinul născut din nou este legat de Hristos, Ancora fiind Biblia. Acesta este lucrul de care suntem legați. Lăsați organizațiile și celelalte lucruri, lăsați știința și educația să spună tot ce vor, fiindcă cât timp vorbește Cuvântul și dă făgăduința, suntem legați de Aceasta și există Ceva care nu ne lasă să ne mișcăm de acolo. Așa este. Un creștin născut din nou cu adevărat va sta cu acest Cuvânt, iar dacă El spune un lucru și cum trebuie făcut acel lucru, atunci așa trebuie făcut. Nu contează ce spune altcineva, așa spune Cuvântul lui Dumnezeu și noi suntem legați de El, fiindcă viața noastră este centrată pe Hristos.

Hristos este ca Steaua Polară. Voi știți că pământul se învârte, iar ceea ce vedeți voi este Luceafărul de seară și Luceafărul de dimineață. Pământul se învârte și toate stelele își schimbă locul pe boltă, afară de Steaua Polară. Astfel, tu nu poți să-ți fixezi busola după Luceafărul de seară, pentru că dacă vrei să mergi undeva, unde va fi dimineața? Seara, Luceafărul este în vest, iar dimineața este în est, deci nu poți s-o fixezi după el. Dar poți s-o fixezi după Steaua Polară (Amin), fiindcă ea este în centru și atunci vei reuși.

Așa este și viața centrată pe Hristos. Când ești pierdut, El este Steaua Polară pentru tine, iar dacă este așa, Duhul Sfânt care este Busola ta, va arăta întotdeauna numai spre Steaua Polară.

El nu va arăta spre un crez sau o denomi-națiune, nici spre vreo senzație sau altceva, ci va sta fixat pe Steaua Polară. El este Steaua ta. Când ești pierdut, poți naviga cu denomi-națiuni și alte lucruri, dar Busola, Duhul Sfânt te va îndrepta drept spre Cuvântul care este Hristos și te va ține legat de El.

Cum și-ar fi găsit oamenii calea în zilele cețoase de pe mare, dacă nu ar fi existat Steaua Polară? Ce ne-am fi făcut noi în timpul acesta dacă nu era Duhul Sfânt să ne îndrepte la Cuvântul lui Dumnezeu, să-L manifeste și să-L dovedească? Duhul Sfânt arată numai spre Cuvânt: „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt.*” (Matei 4.4). Nu numai cu o parte din Cuvânt, ci **cu fiecare Cuvânt**. Fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, îl face pe om să trăiască, El fiind Absolutul din viața ta, Steaua ta Polară.

Noi trebuie să avem ceva care să pună capăt tuturor neînțelegerilor noastre.

A fost un timp când bunele maniere de la masă erau impuse de o femeie care se numea Emily Post. Eu cred că Emily Post era în ordine, dar mie nu-mi pasă dacă ea a spus: „Când mănânci fasole să folosești furculiță și cuțit.” Acestea sunt doar maniere. De ce era ascultată? Pentru că era privită ca un absolut al bunelor maniere. Astfel dacă ea spunea: „Aceasta se mănâncă cu mâna,” atunci mâncai cu mâna. De ce? Pentru că națiunea noastră a făcut din ceea ce spunea ea, un absolut pentru bunele maniere.

Și Germania a avut un timp în care a făcut un absolut din Hitler. El era absolutul lor și nu avea nici o importanță dacă cineva spunea altceva. Pentru ei era important ce spunea Hitler și aceea făceau. Ultimul cuvânt era al lui Hitler și era bine să faci ce spunea el.

A fost un timp când și Italia a avut un absolut: pe dictatorul Mussolini. Se spune că odată, un om a ajuns înaintea lui cu un minut mai devreme, iar el l-a împușcat în mașina lui spunând: „Nu am spus să fii aici cu un minut mai devreme, ci am spus să fii la timp!” Un absolut. Ei trebuiau să facă tot ce spunea el. El spunea că va face ca întreaga lume să se supună cuvântului lui, ca Cuvântului lui Dumnezeu.

A fost un timp când Egiptul a avut un absolut: pe faraon. Odată am fost în Egipt să văd locurile acelea. Trebuie să sapi douăzeci de picioare (6,4 m) ca să găsești locul în care au stat faraonul și imperatorul Romei.

Vedeți, toate au devenit pulbere istorică fiindcă au fost un absolut greșit. Așa este. A fost greșit și a eșuat pentru că era un absolut omenesc. Și orice absolut omenesc și orice realizare omenească trebuie să ajungă în țărână. Deci, dacă este un absolut greșit, trebuie să cadă.

Gândiți-vă la națiunea noastră. Dacă cineva face ceva greșit, ei merg la un tribunal

local sau la poliție, apoi în final se ajunge la Curtea Supremă, care este absolutul națiunii, și acolo se ia hotărârea finală. Poate prietenii noștri din Canada au alt loc, dar aici, în Statele Unite este Curtea Supremă. Ea este absolutul.

Uneori nu suntem de acord cu decizia lor, dar trebuie să ne supunem ei oricum. Da, domnilor, nu suntem de acord și nu ne place de ea, dar pentru această națiune este absolutul. Întreaga națiune este legată de aceasta pentru că este sfârșitul tuturor neînțelegerilor.

Când Curtea Supremă spune: „Ești vinovat!” înseamnă că ești vinovat. Noi trebuie să avem aceasta ca să fim o națiune. Dar dacă nu am avea-o? Vedeți? În toate lucrurile este un absolut.

Și în jocul cu mingea este un absolut, iar acesta este arbitrul. Corect. Astfel, dacă el spune: „Este fault!” așa este. Indiferent ce spui tu sau ce crezi, ceea ce spune el este absolutul. Dacă spune: „Fault!” trebuie să fii de acord fiindcă așa a spus el. Cum s-ar stabili ce este corect, dacă nu ar fi arbitrul? Păi ar fi haos, pentru că unul ar spune: „A fost fault!” în timp ce altul ar spune: „Nu a fost fault!” Pur și simplu nu ai ști ce să faci.

Trebuie să fie Cineva care să aibă ultimul cuvânt. Amin. Acum mă simt foarte bine. Glorie! Aleluia! Trebuie să fie Ceva care este sfârșitul. Sunt atât de bucuros pentru aceasta!

Unul spune: „Este păcat!” în timp ce altul zice: „Nu este păcat!” Mă bucur foarte mult pentru că există un Absolut și nu este nevoie să argumentăm. Dacă arbitrul spune: „Fault!” rețineți aceasta în mintea voastră și mergeți mai departe.

Când Dumnezeu spune ceva, așa este! Nu mai trebuie argumente. Așa a spus El și aceasta este Absolutul creștinului dacă este un creștin. Dacă Dumnezeu spune: „Fă așa!” atunci așa trebuie să faci. Nu mai trebuie să argumentezi: „Păi, nu așa

trebuie...” Nimic de felul acesta! Dumnezeu a spus aceasta și asta-i tot. Acesta este Absolutul pentru credinciosul adevărat. Da.

Unde am fi dacă nu ar fi așa ceva? Cine ar fi bine, metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii sau luteranii? Vedeți, acesta este motivul pentru care sunteți în haos: ați lăsat deoparte Absolutul și vă ghidați după celelalte stele.

Dar există un Absolut! Trebuie să fie un Absolut, și este, iar acesta este Cuvântul. De aceea nu contează ce spun alții. Da, domnilor.

Dacă în jocul cu mingea nu ar fi un arbitru, toți jucătorii s-ar trage de păr, s-ar împinge și s-ar certa unii cu alții. Vedeți? De aceea avem nevoie în creștinism de un Absolut care să oprească trasul de păr, îmbrâncelile și certurile. Vedeți? Cuvântul a vorbit și asta-i tot. Nu scoateți nimic din El, ci lăsați-L așa cum este.

Să știți că și în trafic este un absolut: semaforul și fluierul poliștului. Dar ce se întâmplă când nu funcționează semaforul? Fără îndoială că fiecare șofer a întâlnit situația aceasta. Și eu am întâlnit-o. Atunci toți se ceartă pentru că fiecare se grăbește. Astfel, unul spune: „Eu am ajuns primul!” altul zice: „Eu mă grăbesc să ajung la serviciu.” O, vai! Femeile își scutură poșetuțele, iar bărbații se bat. Și mai vorbiți de haos! De aceea trebuie un Absolut, Ceva care să spună că aceasta este corect și așa să fie.

Dar când lumina semaforului spune: „Stop!” trebuie să fie stop, iar când spune: „Mergi!” înseamnă că trebuie să mergi, fiindcă altfel dai de probleme.

Așa este și în viața creștinului. Este un loc de oprire și unul de pornire. Absolutul este Cuvântul lui Dumnezeu, iar acesta este Hristos. Da, domnilor.

Dacă nu funcționează lumina semaforului, se produce aglomerație în trafic. Eu cred

că aceasta avem astăzi aici în pentagonul religios: o aglomerare de așa ziși creștini și necredincioși, și toți stau împreună. Aveți aglomerare de trafic. De ce? Pentru că nu au Absolutul. Astfel, unul spune: „Noi avem Absolutul!” iar celălalt răspunde: „Noi avem Absolutul!”

Absolutul nostru este Dumnezeu și El spune: „Orice alt absolut în afară de al Meu, să fie o minciună!” Deci acesta este Absolutul creștinului; acesta este sfârșitul tuturor neînțelegerilor. Așa spune Biblia și așa este corect. Da, domnilor. Trebuie să fie un absolut în toate.

Multe din bisericile de astăzi au absolutul lor. Fiecare îl are pe al lui, așa că oarecum este la fel ca în zilele judecătorilor, când fiecare făcea cum credea că este bine. Dar nu este corect.

Cuvântul lui Dumnezeu este Absolutul, dar oamenii au absolutul lor și fiecare spune că ei dețin calea și Adevărul, dar Isus a spus clar: „*Eu sunt calea, adevărul și Viața.*” (Ioan 14.6). Este adevărat? (Adunarea spune: Amin!). Ei bine, El este Cuvântul, deci El este Absolutul. Absolutul denominațional este nimic, este greșit, așa că dați-i pace!

Omul face după cum crede el că este bine, dar Dumnezeu a lăsat o cale pe care trebuie s-o urmeze ca să facă bine. Când Dumnezeu, Cuvântul Său și prorocii nu erau prezenți, oamenii au făcut ce au vrut, iar astăzi este la fel, fiindcă fiecare spune: „Eu aparțin de cutare...” Dacă îi întrebi: „Ești creștin?” îți răspund: „Eu sunt prezbiterian.”

Odată am întrebat-o pe o tânără: „Ești creștină?” iar ea mi-a răspuns: „Dacă vrei să știi, eu aprind în fiecare seară o lumânare.”

Un alt om pe care l-am întrebat în rândul de rugăciune dacă este creștin, mi-a răspuns: „Cum adică? Eu sunt american.” Parcă ar avea ceva a face una cu alta!

Vedeți de ce este legată această națiune? Alții sunt legați de organizații și dogme.

Dar a fi creștin înseamnă a fi asemenea lui Hristos. Și ca să fii asemenea lui Hristos, trebuie să locuiești Hristos, Cuvântul în tine. Acesta este Ultimatumul. Da. Am văzut aceasta înainte ca să fiu convertit și sunt bucuros că am fost apucat de Dumnezeu înainte să mă apuce biserica.

Un predicator baptist cumsecade, fratele Naylor, care astăzi este în slavă, a venit și a vorbit cu mine. O, atâția mi-au vorbit când am încercat să-L găsesc pe Dumnezeu!

Predicatorul adventist de ziua a șaptea a vrut să merg cu ei, dar m-am gândit că dacă voiam să fiu creștin, nu puteam spune: „Sunt adventist de ziua a șaptea,” sau: „Sunt baptist.” Eu n-am nimic împotriva lor, dar trebuia să am ceva mai sigur decât atât. Și nu mă puteam încrede în niciunul din ei, fiindcă toți se clătinau.

Atunci m-am gândit: „Undeva trebuie să fie Ceva adevărat.” Eu aveam nevoie de un Absolut și am luat unul: Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că am citit în Ioan 1 că El este Cuvântul și că „pe acest Absolut voi zidi Biserica Mea.” Așa este. Deci L-am luat pe Cuvânt, fiindcă Apocalipsa 22.19 spune: *„Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”*

Acesta este Absolutul! Acesta este sfârșitul neînțelegerilor! *„Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”*

Acesta este Absolutul! Mai mult, Isus a spus că omul nu va trăi numai cu pâine, ci **„cu fiecare Cuvânt”**, iar când am citit aceasta, am știut că trebuie să fie **„fiecare Cuvânt.”** El a mai spus: *„...învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă,”* și așa trebuie să vină: cum este scris.

Și El a mai spus: „*Dacă rămâneți în Mine...*” Vedeți? El este Cuvântul: „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*” (Ioan 15.7). Atunci am știut că creștinătatea era Cuvântul lui Dumnezeu. El este Cuvântul și prin acceptarea Cuvântului, El locuiește în voi și devin valabile cuvintele: „*Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*”

Dacă ești în Cuvânt și o parte din Cuvânt, ceri numai ce îți spune Cuvântul să ceri, iar dacă știi timpul în care trăiești, ceri în conformitate cu acesta. Eu personal, sunt legat de Isus Hristos prin Cuvântul Lui, El fiind Absolutul meu.

Eu am văzut că toate aceste denumiri au absolutul lor; fiecare din ele are absolutul ei. Astfel, dacă papa spune ceva, pentru catolici asta-i tot. Acesta este absolutul pentru biserica catolică. Nu contează ce spun preoții, episcopii sau cardinalii, când vorbește papa, asta-i tot. Acesta este un absolut.

În biserica metodistă, absolutul este ceea ce spune episcopul. Asta-i tot. Pentru ei absolutul este ce spune crezul lor. La pentecostali, absolutul este ceea ce spune supraveghetorul general. El hotărăște dacă poți chema o persoană pentru trezire, sau nu. Dacă nu ești de acord cu ce spune el, ești dat afară din organizație. Vedeți? Cuvântul nu este luat deloc în considerare. Vedeți? Și fiecare aveți acest fel de absoluturi ale voastre.

Nu spun aceasta ca ofensă, ci pentru că este adevărul și mă simt la fel ca Pavel, care a spus în Fapte 20.24: „*Dar eu nu țin numai decît la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu.*” Și a mai spus: „*Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos, și pe El răstignit.*” (1Corinteni 2.2).

Pe mine nu mă tulbură aceste absoluturi, fie că este vorba de papa, de episcopul, supraveghetorul general, sfătuitorul, un sistem sau oricine ar fi. Niciunul din aceste

lucruri nu mă clintesc. Nu-mi pasă ce spun, nu au nici o importanță pentru mine, fiindcă sunt hotărât să nu știu nimic altceva decât pe Isus Hristos și Cuvântul Lui manifestat printre noi. De Acesta sunt legat; aceasta este Ancora mea și pe aceasta sunt ancorat.

Pavel spunea: „Eu m-am întors de când mi s-a arătat pe drum; El m-a îndreptat.” Cum m-a îndreptat și pe mine! Ce îndreptare a trebuit să-mi facă! Dar după ce m-a îndreptat, am rămas legat de El și am văzut că Cuvântul este Adevărul și că orice este contrar Lui, este greșit. Știți de ce? Scopul Lui a fost să mă salveze și a avut scopul să te salveze și pe tine. Nu știu de ce a făcut-o, dar prin voia Lui, eu sunt hotărât să-i fac voia.

În Apocalipsa 22.19, El spune: „*Să nu scoateți și să nu adăugați.*” Dacă El este Absolutul nostru, nu poate fi altul. Nu există altă cale. Trebuie să fie Absolutul, ultimul Cuvânt.

Când m-a salvat pe mine, erau milioane în păcat, dar El a avut un scop pentru care m-a salvat. Am fost ciudatul dintre frații mei, dar am crezut în hotărârea mai dinainte, sămânța șarpelui, botezul în Numele lui Isus Hristos, vedeniile, puterea lui Hristos întoarsă înapoi să condamne organizațiile și aceste lucruri. Eu sunt un ciudat, dar El a avut un scop pentru care m-a salvat. Când m-a salvat pe mine pentru un anumit scop, acolo au fost oameni educați, oameni deștepți, teologi, episcopi, doctori și așa mai departe.

Eu am văzut că Cuvântul este Absolutul, și sunt legat de El și hotărât să țin de acel scop, indiferent ce spune cineva. Nu îi discreditez pe ceilalți, dar știu că sunt legat de Acesta. Așa mă vrea El, așa m-a făcut; și m-a făcut așa cu un scop. A trebuit să am toate aceste calități, dar și acele neînțelegeri pe care a trebuit să le scoată din mine, ca să poată pune Cuvântul. Și sunt hotărât să nu știu nimic altceva decât pe Hristos.

Moartea lui Hristos a fost un Absolut, a fost sfârșitul fricii celor care s-au temut de

moarte. Deci moartea Lui este un Absolut.

Oamenii se tem de moarte. Chiar și Iov s-a temut de ea până când a văzut vedenia, și atunci totul s-a dus. El a pierdut totul: familia, copiii și tot ce avea. Chiar și nevasta lui s-a întors împotriva lui din cauza bubelor de pe trupul lui, din cauza cărora stătea afară pe o grămadă de cenușă și se scărpină. Ea i-a zis: *„Blestemă pe Dumnezeu și mori!”* (Iov 2.9), dar el i-a răspuns: *„Vorbești ca o femeie nebună.”*

Apoi a venit și a vorbit cu el Elihu. Într-una din zilele acestea vreau să vorbesc despre numele acesta și vreau să vă arăt că era Hristos. Când era în acea stare și toate erau împotriva lui, a văzut vedenia cu Cel drept. Iov a vrut să găsească un Om care să poată sta în spărtură pentru el, și l-a găsit pe Dumnezeu cel sfânt care i-a ieșit în cale, și i-a pus mâinile peste el, un păcătos, și l-a lăsat să vadă la mii de ani depărtare. Acela era Absolutul lui, așa că s-a ridicat și s-a scuturat de toată frica. Aleluia! Când ești speriat de moarte, ridică-te, scutură-te, uită-te în Cuvânt și vezi ce este vedenia lui Dumnezeu.

Iov a văzut vedenia și a spus: *„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. De aceasta mă ancorez! Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Eu sunt legat de aceasta.”* El a văzut ceea ce era o făgăduință a lui Dumnezeu. Iov a privit dincolo de legile naturii. Eu v-am spus despre continuitatea legilor naturii, continuitatea Cuvântului, continuitatea lucrării lui Dumnezeu. Totul este o continuitate.

El a spus în Iov 14: *„Un copac, și tot are nădejde: căci când este tăiat odrăslește din nou și iar dă lăstari.*

Dar omul când moare, rămâne întins; omul, când își dă sufletul, unde mai este?

Ah! de m-ai ascunde în Locuința morților, de m-ai acoperi până-Ți va trece mânia și de mi-ai rându o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine!” (v. 7,10,13).

Fiind un proroc, el a văzut învierea lui Isus Hristos și a strigat: „*Răscumpărătorul meu trăiește!*” Vedeți cum L-a numit? „*Răscumpărător.*” Priviți ce a spus el: „*Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.*”

Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu.” (Iov 19.25-26). Dumnezeu și Răscumpărătorul sunt unul și Același, Dumnezeu și Omul făcut una. „*...voi vedea totuși pe Dumnezeu; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia.*” Amin.

Nu pe altcineva, ci pe Răscumpărător, pe Dumnezeu, pe El Îl vor vedea ochii mei. El este Absolutul; este Cel care ia teama de moarte. Da, El ia toată teama.

Priviți ce spune în Evrei 2.14-15: „*Astfel, dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul,*

și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.” El a luat chip de om ca să moară ca un om, pentru toți. Acest Răscumpărător a venit jos și S-a făcut Om ca să poată muri, un Om pentru toți oamenii. O, cum a făcut-o? De ce S-a arătat Dumnezeu în trup omenesc? Ca să plătească păcatele omului.

Dar în dimineața de Paște, a ieșit afară din mormânt cu cheile morții, ale iadului și ale mormântului. Amin. Mormântul nu a putut să-L țină pe Dumnezeul care a murit pe cruce. Nimic nu L-a putut ține și a înviat, pentru că avea cheile. El era Biruitorul, fiindcă a biruit moartea, iadul și mormântul.

Când a fost pe pământ, El a biruit boala; a biruit totul. A biruit superstițiile și tot ce trebuia biruit; și a ieșit afară cu cheile morții și ale iadului zornăind în mâna Lui. Apoi S-a suit la cer și a dat daruri oamenilor, iar în ziua de Rusalii S-a întors și i-a dat lui Petru, Bisericii, cheile Împărăției. Amin. El este Absolutul nostru, și pentru că El trăiește, trăim și noi.

În Romani 5.1 scrie: „*Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.*” El este neprihănirea noastră. Dumnezeu L-a înviat a treia zi, să justifice credința noastră, că credem. Ce a făcut El? L-a trimis înapoi pe Cel Neprihănit, fiindcă credința noastră crede.

Duhul Sfânt, Hristos, a venit pentru neprihănirea noastră, fiindcă am înviat din morți la Viață. Noi suntem fii și fiice de Dumnezeu și stăm în locurile cerești în Hristos Isus, fiindcă ne-a făcut neprihăniți prin moartea Lui.

Aceasta ne dă justificarea: faptul că El a câștigat salvarea noastră și însăși Viața lui Hristos pulsează în noi. Și atunci cum am putea nega Cuvântul? El este Cuvântul care ne dă această Asigurare.

Duhul Sfânt este aici. Ce este aceasta? Aceeași Stea Polară, fiindcă Steaua Polară este Hristos. Corect. Duhul Sfânt va arăta întotdeauna spre Cuvânt. Dacă arată spre un crez sau spre o denominațiune, nu este Duhul Sfânt. Nu se poate. El nu poate arăta spre ceva ce este contrar Cuvântului, când a murit ca să confirme Cuvântul și să-L facă ceva pozitiv. Amin.

A murit ca să poată veni în acest Cuvânt. El este Dătătorul Vieții care face din nou viu acest Cuvânt. De aceea a murit: ca să Se poată arăta prin Biserica Sa și să facă fiecare Cuvânt să acționeze exact cum trebuie să acționeze în fiecare epocă.

El este Dinamica și Mecanica. Care este Mecanica Bisericii? Apostolii, prorocii, învățătorii, etc., iar El este Dinamica ce lucrează aceasta. El este Focul care

aprinde gazul; El este Focul din camera de combustie în care este turnat Gazul, Cuvântul. El este Cel care Îl aprinde; El este Cel care Îl confirmă, El este puterea învierii; El este Dumnezeu; El este Focul. Aceasta este El.

În 1 Timotei 3.16 scrie: *„Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”*

El a fost Dumnezeu venit în trup ca să ia locul păcătosului. Da, domnilor. Și când Dumnezeu L-a înviat a treia zi, a făcut-o pentru neprihănirea noastră. De aceea stă la dreapta mării Celui Preaînalt și mijlocește pentru slăbiciunile noastre, pe care i le mărturisim Lui și murim față de noi înșine, punând Cuvântul în noi; iar credința noastră face Cuvântul viu, fiindcă Hristos, Cel ce dă Viață Cuvântului, este în noi.

O, cum aș vrea să vadă biserica aceasta, fiindcă atunci s-ar termina toate neînțelegerile și certurile! El este Curtea Supremă; El este Steaua Polară. Aleluia! El este sfârșitul tuturor certurilor; este sfârșitul tuturor întrebărilor; este sfârșitul la toate. Acesta este Absolutul: „Dumnezeu a spus așa!” Legați-vă de El!

Cum spunea Pavel: *„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?”* (Romani 8.35). Noi suntem legați de Absolut, iar Pavel spunea: *„Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.”* (Filipeni 1.21). Nimic altceva nu ne ține decât El. Acesta este Absolutul nostru. El este Absolutul nostru pentru că avem siguranța învierii, fiindcă El este înviat în noi. Cum știm aceasta? El trăiește și lucrează aici așa cum a lucrat când a fost pe pământ. El este Același Stâlp de Foc, a cărui fotografie o avem aici. El este Același în Biserică; El este astăzi aici și în acest trup face exact ce a făcut atunci.

Dacă viața dintr-o viță de pepene este pusă într-un dovleac, nu va rodi alt dovleac, ci un pepene, fiindcă în el este viața pepenelui. *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7).

Atunci veți avea pepeni. Amin.

Acesta este Absolutul și știu că este Adevărul. Mi-am legat sufletul în acesta și știu că este adevărul. Absolutul nostru este Cuvântul lui Dumnezeu.

În 2Tesaloniceni 4.17 citim: *„Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.”* O, inima mea pulsează cu un „Amin”, la fiecare Cuvânt din Cartea Lui.

Dumnezeu a spus: *„...ne vom întâlni cu cei dragi și vom fi luați în văzduh împreună cu ei!”* iar Cuvântul din inima mea spune „Amin,” fiindcă Cuvântul este aici.

„Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmul 119.11).

„Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.” (Fapte 2.25).

Chiar dacă aș umbla prin valea umbrelor morții, eu nu mă tem pentru că Tu ești Absolutul meu. Eu mă duc acolo și Tu mă scoți afară. Umblu prin ape adânci, dar Tu ești Ancora mea. Amin. Tu ești acolo după perdea. Tu mă conduci prin furtună; Tu ești Ancora mea din slavă, când umblu prin valea umbrelor morții.

Când voi ajunge la Iordan și îl voi trece, El este Absolutul meu. Sunt legat de Cel înviat pe partea cealaltă, iar când mă va trage prin ape periculoase, *„nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine.”* (Psalmul 23.4). Amin. Să urle furtuna, moartea sau orice ar fi, nimic nu mă desparte de Tine, fiindcă sunt legat de acel Stâlp.

Acel Stâlp ține pânza și este ancorat de Dumnezeu în inima mea. Cel ce trezește în inima mea această făgăduință este Duhul Sfânt și El spune: „Eu sunt!” nu: „Eu voi fi!” sau: „Eu am fost!” *„Eu sunt învierea și viața.”*

„Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11.25-26).

Să facă moartea ce vrea, fiindcă nu mă interesează. Eu sunt convins că mă poate lua printr-o boală sau cu un glonte, și într-o zi o va face. Nu știu când va fi aceasta, dar ce importanță are pentru mine? *„Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.”* (Filipeni 1.21).

O, da, fiindcă sunt hotărât să-L întâlnesc dincolo de râul morții, unde El mă va duce în prezența Sa, neprihănit prin neprihănirea Lui, pentru că am acceptat moartea Lui pe cruce, pe Dumnezeuul făcut trup printre noi; pe Cel ce este încă trup printre noi; este încă Duhul în trupul nostru. Amin.

El este Absolutul meu. El este totul. Nu am nimic în afară de Hristos și pe El răstignit; de altceva nici nu vreau să știu. Inima mea spune „Amin,” la fiecare din făgăduințele Lui, de aceea știu că Duhul Sfânt este o Busolă care mă conduce la Cuvânt.

Aceste vedenii nu au spus niciodată altceva decât ceea ce este scris în Cuvânt. Acolo este asigurarea mea, frate.

În seara când mi-a spus lucrurile acelea, am urmărit vedeniile date. Spuneți-mi și voi dacă au spus vreodată ceva contrar Cuvântului? Niciodată nu au dat greș. De ce? Pentru că este Dumnezeu. El este Stâlpul de care mă leg.

Într-o dimineață, El mi-a dat o vedenie în care i-am văzut pe cei dragi ai mei de dincolo de Râu. Eu mă îndrept spre acel Tărâm făgăduit, iar într-o zi va trebui să ajung acolo. Într-adevăr.

El este Absolutul meu; El este Soarele meu; El este Viața mea; El este Punctul meu de sprijin, Steaua Polară; El este tot ce aș putea gândi că este.

Nu vreau să vă rănesc, dar Cuvântul este ca o Sabie cu două tăișuri și nu poate fi mânuită fără să taie, mai ales când taie în întuneric.

Observați! Denominațiunile sunt la fel ca celelalte stele care se învârt o dată cu Pământul. Așa este.

Oriunde merge lumea, ei le lasă pe femei să-și taie părul, să poarte pantaloni scurți și celelalte lucruri. Se învârt după Hollywood, dar frate, acesta rămâne Cuvântul neclintit al Dumnezeului celui viu care este Adevărul. El este Absolutul meu, pentru că ceea ce spune este adevărul!

N-au decât să navigheze unde vor denominațiunile, iar dacă vor să discrediteze Numele lui Isus Hristos și să-L înlocuiască cu un titlu, este treaba lor. Dar pentru mine nu este alt Nume dat oamenilor în care poți fi mântuit; pentru mine Acesta este temelia Cuvântului, este Piatra unghiulară, de aceea nu vreau să navighez cu nici o denominațiune.

Eu am Busola cu mine, pe Duhul Sfânt care îmi indică exact Absolutul, fiindcă *„cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35). L-am ascuns în inima mea, iar Duhul Sfânt m-a îndreptat exact spre El, de aceea sunt hotărât să nu știu nimic altceva. Acesta este Absolutul meu și nu vreau să știu nimic altceva. Frate și soră, faceți din El și Absolutul vostru.

În timpul necazului am pierdut soția, copilul, totul, iar cineva m-a întrebat:

„Ți-ai ținut credința?”

„Nu,” am răspuns eu, „ea m-a ținut pe mine.” Vedeți? Eu am avut un Absolut ca să știu că Îl voi vedea într-o zi. Amin. Dacă nu L-aș fi avut, nu aș fi reușit. Aceasta a făcut deosebirea pentru mine, fiindcă am știut de ce am fost legat, am știut că îi voi revedea din nou.

Prin har, eu sunt legat de Cel care a spus: „*Eu sunt.*” Nu: „Eu am fost,” ci „Eu sunt veșnic prezent, Omniprezent, Omnipotent, Infinit.” El nu este „Eu am fost,” ci este „Eu sunt.” El este încă învierea; El este încă Steaua Polară; El este încă totul pentru mine.

Moise a avut un Absolut. Când s-a întâlnit cu rugul aprins care nu se mistuia, Acela a fost Absolutul pentru el. Să știți că uneori când iei un Absolut, te duci spre Paradox. Așa este. Da, Paradoxul este ceva real, care nu poate fi explicat. Este un Paradox.

Iosua a văzut că avea nevoie de ajutor. Dumnezeu l-a însărcinat să meargă să ia țara, să-i izgonească pe locuitorii ei și să așeze Israelul acolo. El știa că putea să-i izgonească dacă îi biruia, dar soarele era gata să apună. Iosua știa însă că el este legat de un Absolut, de Cuvântul lui Dumnezeu, Creatorul. El era legat de o lucrare pe care trebuia s-o facă. Amin.

Uneori nu este plăcut ceea ce trebuie să faci, fiindcă trebuie să rănești, să tai și să cioplești, dar este un Absolut.

El avea o nevoie și a spus: „Soare, oprește-te și la fel tu, Lună!” Și au rămas pe loc timp de aproape douăzeci și patru de ore. Acesta este un Paradox, dar Iosua era

legat de Absolut, printr-o însărcinare. Într-adevăr, Dumnezeu l-a însărcinat.

Ioan Botezătorul era sigur că va vedea porumbelul venind deasupra lui Isus.

Când am văzut Stâlpul de Foc pe care L-a văzut și Pavel pe drumul Damascului, am știut că era Absolutul lui Dumnezeu și că urma să vină o trezire care avea să cuprindă toate țările. Am știut că acest lucru va fi premergător celei de-a doua veniri a lui Isus Hristos și cred aceasta și astăzi. Acesta este Absolutul meu, chiar dacă este un Paradox.

Cu siguranță a fost un Paradox când Stâlpul de Foc a stat acolo în aer și ziarele și toți L-au fotografiat. A fost un paradox, când anul trecut, în cincisprezece martie, cu trei sau patru luni înainte să vorbesc mesajul „Domnilor, cât este ceasul?” am spus că voi merge în munți, iar acolo mi se vor arăta șapte înger și va fi deschisă cartea celor șapte Peceți. Eu stăteam lângă fratele Sothmann care zicea tot timpul „Amin,” și le spuneam: „Va fi o bubuitură care va zgudui ținutul. Este „Așa vorbește Domnul!” Acest lucru este înregistrat pe benzile vorbite în Phoenix și împrejurimi. Este „Așa vorbește Domnul!”

Apoi, într-o zi când eram pe munte și m-am oprit să-mi iau scaieții de pe pantaloni, iată că cei șapte înger au coborât din cer și au zguduit locul atât de tare, încât din munte s-au desprins bolovani mari de 50-60 pound (23-27 Kg) și s-au rostogolit la vale. Și cei șapte înger care stăteau acolo, m-au însărcinat să mă întorc înapoi și să aduc aceste mesaje, zicând: „Ți se vor arăta unul câte unul și vor spune ce se va întâmpla.” Și exact așa a fost.

Când s-au urcat în cer, în aceeași zi, s-au făcut fotografiile cu ei. Știința a făcut fotografiile care au înconjurat pământul. Este un Paradox, dar a fost Absolutul care m-a ascuns în Isus Hristos, legându-mi viața de El. Știu că pare ciudat, dar întotdeauna a părut așa.

Și pentru Pavel a fost un Paradox să-L întâlnească pe Isus pe drumul Damascului. Este un Paradox când Dumnezeu schimbă inima neagră a unui păcătos într-una albă, spălată în Sângele Lui. Cu siguranță este un Paradox. Credeți în Paradox? Dacă paradoxul este conform Cuvântului lui Dumnezeu, poate fi un Absolut. Astfel, convertirea lui Pavel a fost un Paradox și a devenit Absolutul lui.

Odată am stat de vorbă cu un farmacist bătrân care a fost și el baptist și m-a întrebat:

„Crezi în paradox?”

„Sigur că da,” am răspuns eu.

„Nu am mai vorbit cu nimeni despre aceasta, dar ție îți spun pentru că știu că crezi.” Mi-a povestit că în timpul crizei au primit ordin să dea medicamente pentru bolnavi.

„Într-o zi,” a povestit el, „eram în farmacie, iar fiul meu aștepta clienții. Am văzut că a intrat o femeie care nu mai avea mult până să nască. Biata de ea abia se mai ținea pe picioare. Și ea și soțul ei erau îmbrăcați mai sărăcăcios. Femeia s-a rezemat de teșghea, iar soțul ei s-a dus la fiul meu și i-a zis: „Am aici rețeta scrisă de medic. Vrei s-o completezi ca să-mi pot duce soția acasă? Am vrut s-o las la coadă, dar durează patru sau cinci ore până ajungem la rând și nu poate sta atât de mult în picioare.”

Fiul lui l-a ascultat, apoi i-a zis: „Nu pot face aceasta, domnule. Trebuie să am mai întâi numărul acela, pentru că așa este ordinul.” Bătrânul, care stătea în spate, a auzit discuția lor și a zis:

„Un moment, fiule. Care este problema?”

Bătrânul, un creștin adevărat, un adevărat om sfințit, s-a dus la ei și a întrebat:

„Ce este, bunul meu frate?”

„Domnule, soția mea este gata să nască. Eu am rețeta de la medic și ea trebuie să ia medicamentul chiar acum. Am vrut s-o pun la rând, dar mă îndoiesc că va ajunge până după-amiază. Domnule, nu ai vrea să completezi aceasta pentru mine, fiindcă îți voi plăti rețeta pentru care plătește regiunea.”

„Ba da, domnule. Am să-ți dau medicamentul.” A pus rețeta jos și s-a dus înapoi, în timp ce băiatul lui s-a dus să ia clientul următor.

Spunea că femeia abia mai stătea, iar transpirația i-a acoperit fața. Îi era foarte rău. Soțul ei stătea cu brațele în jurul ei și îi zicea: „Mai rezistă puțin, dragă, numai puțin, fiindcă bunul farmacist ne va aduce medicamentul imediat.”

Bătrânul mi-a spus că a preparat medicamentul cât a putut de repede și a completat rețeta, după care i-a dat-o bărbatului. „Frate Branham,” a povestit el, „M-am uitat la mâna care s-a întins după rețetă și am văzut că era o mână cu rană de cui, apoi am văzut spinii pe fruntea Lui. Am închis ochii și i-am deschis din nou, iar atunci am realizat că *„...ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* (Matei 25.40). Crezi aceasta?”

„Cred din toată inima fiecare cuvânt,” am spus eu.

„De atunci, Hristos a însemnat mai mult pentru mine, fiindcă ceea ce s-a întâmplat cu femeia aceea a fost un Paradox. Desigur, oamenii nu vor crede aceasta, dar m-am gândit să-ți spun ție, fiindcă știu că ai avut asemenea experiențe.”

„Da, domnule, așa este,” am răspuns eu.

Aceasta îmi amintește de ceea ce am citit despre sfântul Martin. El a fost chemat de Dumnezeu când era tânăr. Părinții lui erau păgâni, iar tatăl lui care avusese o carieră militară, a considerat că era bine ca și fiul său să urmeze aceeași cale.

Se spune că odată când era într-un oraș, nu îmi mai amintesc cum se numea, a trecut printr-un gang, iar acolo era un bătrân care tremura de frig. Oamenii nu îi dădeau nimic, deși pretindeau că erau credincioși, iar el cerea ceva să pună pe el pentru că afară era frig.

Atunci, sfântul Martin, care încă nu era convertit, și-a luat mantaua de soldat, a tăiat-o în două, și cu jumătate l-a învelit pe sărmanul cerșetor, iar cu cealaltă jumătate s-a învelit el. Când l-au văzut, oamenii au început să râdă de el și ziceau: „Priviți ce soldat ciudat cu o jumătate de manta!” Vedeți, aceasta vă face să faceți lucruri ciudate. În el era Ceva care îl făcea să creadă că există un Dumnezeu.

În noaptea aceea, Cineva l-a trezit din somn, iar când s-a uitat, a văzut că lângă patul lui stătea Isus înfășurat cu cealaltă jumătate de manta. Acesta a fost începutul sfântului Martin.

Ce era aceasta? El avea un Absolut că Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. *„....ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”*

În dimineața aceasta, în loc de o chemare la altar, aș vrea să avem o chemare la predare. Haideți să ne predăm acestui Absolut. Credeți că Cuvântul este Absolutul lui Dumnezeu? (Adunarea spune: „Amin!”). Credeți că El este Același ieri, azi și în veci? („Amin”).

Aici sunt predicatori. Nu ați vrea să vă predați viețile și să acceptați acest Absolut? Ce vrem noi astăzi? Vrem un carnet de părtășie sau vrem credința? Noi nu suntem legați de un carnet de părtășie și Îl vrem pe Isus Hristos care este Același ieri, azi și în veci. Credeți aceasta? (Predicatorii spun: „Amin!”).

Haideți să ne ridicăm în picioare și să ne predăm viețile Lui. Și viața mea, și eu o predau. Îmi verific legătura, nodul este strâns. Îmi verific Absolutul.

Doamne, dacă în mine mai este și altceva în afară de Cuvântul Tău, scoate-l afară, fiindcă nu vreau să știu de nimic altceva decât de Tine. Nu vreau nimic altceva decât pe Tine.

Eu v-am vorbit toată săptămâna aceasta și v-am spus Adevărul, iar Dumnezeu L-a confirmat. El a făcut-o tot timpul, de aceea știți ce este Absolutul.

Acum aș vrea ca împreună cu mine, să-L luăm cu toții pe Isus ca Absolutul nostru: toate femeile, bărbații, băieții, fetele, cei aflați în cor, cei de la balcon sau de la subsol, cei de pe lângă pereți, sau de oriunde v-ați afla, fiindcă vom ajunge în valea umbrei morții. Eu nu știu nimic altceva decât pe El. El este Absolutul meu, fiindcă a înviat în viața mea și știu că este real.

Haideți să ridicăm mâinile și să ne rugăm; haideți să avem un serviciu de predare.

Doamne Isuse, Cuvântul Tău este din vechime Începutul și Sfârșitul. Împreună cu această adunare, mă predau din nou Ție și cer o predare pentru toți cei prezenți în Tabernacolul Life. Fă să dispară toate diferențele. Lucrătorii Evangheliei care sunt îngrijorați, se gândesc că se va întâmpla ceva. O, Dumnezeule, în dimineața aceasta ne legăm de Isus Hristos Cuvântul și suntem hotărâți să nu mai știm nimic altceva decât pe Hristos și pe El răstignit. O, Stea Polară, o, Duhule Sfânt, o, Busolă a lui Dumnezeu, intră în fiecare inimă, fiindcă ne predăm Ție în Numele lui Isus Hristos. Glorie lui Dumnezeu! Amin.

- Amin -